

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Οι αρχαίες Έβραιες. Ο καλλωπισμός του κεφαλιού. Η μόδες των γυναικών της Άραβιας. Η «Τιάρρα» των Εβραίων. Τα μαλλιά των αρχαίων Ελλήνων και Ελληνίδων. Η Ξανθή κόμη. Τα καλύμματα της κεφαλής των Ελληνίδων. Η «σφενδόνη» και η «Στλεγγίς». Τι δαπανούσαν η Ελληνίδες για το κεφάλι τους. Τι αναφέρουν οι συγγραφείς, κτλ.

Ένα από τα πιο σπουδαία ζητήματα, που απασχόλησαν τον κόσμο από της εποχής του Μωϋσέως μέχρι σήμερα, είναι και το ζήτημα της μόδας, την οποία έμεις οι Έλληνες ονομάζουμε «σφρον». (Από το σφρον, παρσούφ). Κ' είναι επιτυχημένη η ονομασία αυτή, γιατί και τοις δέν παρσούφεται άνδρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, από τον μεγάλο αυτόν Σατανά της γυναικείας και της ανθρωπίνης, γενικής, ματαοδοσίας.

Και πρώτα ως αρχίσουμε από τις παλιές Έβραιες. Αυτές, για κόσμημα φορούσαν στον λαιμό τους, αλυσίδες χρυσές, μαργαριτάρια και βραχιόλια, επίσης είχαν περισημένους μεγάλους χρυσούς κρίκους, σαν δαχτυλίδια στα αυτιά, στη θέση των σημερινών σκουλαριών.

Και φυσικά τα χρυσά και τα μαργαριτάρια ήταν για τις πλούσιες. Η φτωχέ δημος, που ήθελε και αυτές να επιδεικνύονται αλλά δεν μπορούσαν, φορούσαν τα ίδια κοσμήματα, όχι όμως από χρυσάφι, αλλά από γαλάζιο, σίδερο ή και κασσίτερο άζωμα.

Το στολισμό δέ του κεφαλιού, το φορούσαν απαραίτητο και καμιά περίπτωση δεν άφηναν ή ματαδόσεις απόγονες της Εύας, που νά μή κομίσουν το κεφάλι τους και σ' αυτά ακόμη τα μεγαλύτερά τους πένθη. Κι' αυτές ή χήρες, για νά ληρομήσουν φαίνεται την λύτη τους, περούσαν τις ώρες τον με τον καλύτερο της κεφαλής τον.

Η μαζικά μάλιστα και στολισμένη κόμη έθεωρείτο ως το κυριότερο συστατικό της όμορφιάς και της ευνουδής σεμνοπρέπειας της άριστοκρατικής τάξεως των Έβραίων γυναικών.

Εν αντιθέσει προς τις γυναίκες των Έβραίων, ή γυναικες πολλών Εθνών της Άραβιας, έκοβαν γύρω-γύρω τα μαλλιά τους και άφηναν στην κορυφή του κεφαλιού μονάχα μια τούφα από τ'όρες, πασαλειμμένη με χίλιες δυο μυροειδές και ευφωδιασμένες αλοιφές.

Τη μόδα αυτή την έπηραν και ή Έβραιες, αλλά ο Μωσαϊκός Νόμος βραδύτερα, την απαγόρευσε αυστηρότατα. Καθώς μαθαίνουμε δέ από τον Ηρόδοτο, την μόδα του στολισμού των μαλλιών που είχαν ή Έβραιες, την είχαν και άλλα πολλά έθνη της Μικράς Άσίας.

Η γυναίκες των Έβραίων τριών ειδών καλύμματα της κεφαλής χρησιμοποιούσαν. Το πρώτο, που το έλεγαν «έμ-πλόκιο», ήταν μία διαφανής καλύτερα μάλλινη ή βαμβακερή και είχε πάνω εικόνες χριστοστίκτους. Αυτή τη φορούσαν στις γιορτές της «γοαναρίας», που τις γιορτάζαν με σάβραγγες και άλλα όργανα.

Το δεύτερο έμοιαζε πολύ με κρόνος και ήταν έξαιρετικά στολισμένο, χρημόντουσαν δέ απ'αυτό ένα σοσό κρόσια. Αυτό το λέγανε «ραάα». Τρίτο ήταν ή «τιάρρα» που κρηπόταν στην κεφαλή, με μετασπότες λουφίδες, πλούσιι πεποικιλμένες, ή οποίες μπλεκόντουσαν σαν φειδία γύρω-γύρω στο κεφάλι.

Τώρα ως έρθουμε στη κεφαλή των Ελληνίδων και ως αρχίσουμε από την έποχή του Όμηρου. Κ' οι Έλληνες από τους παναρχαίους χρόνους, έδιναν μεγάλη σημασία στη περιποίηση της κόμης των γυναικών και των άνδρων άζωμα. Ο Όμηρος τους άποκαλεί «καρκιμοδόντας», γιατί διατηρούσαν την πολύ μεγάλη κόμη από όλους τους άλλους λαούς της έποχής του. Άλλοτε δέ, θαμιόμας τις ώραιες κόμης των Ελληνίδων και που άπλώνονταν άπήμελητα στους ώμους του, λέγει: «κόμα: Χαρτίταν όμοίως.

Από την έποχή εκείνη και σποίς έπειτα χρόνους ως ώραιότερα και σπανιότερα κομή έθεωρείτο τόσο για την Ελλάδα όσο και για τη Μικρά Άσία ή Ξανθή, όπως ήταν ή κόμη του Ατόλλωνος, του Μενελάου, του Άχιλλεύς, της Δήμητρας, της Άγαμήδης της Φωγράφου του Άνγειου κλπ. Για τούτο και πολλές κομψοφειόμενες αλοφάν τα μαλλιά τους με διάφορα Ξανθά χρώματα και μύρα.

Ο Όμηρος αναφέρει πολλά καλύμματα των γυναικών, τα οποία διατηρήθηκαν επί άρκετους αιώνας: 1) Την «καλύπτραν», κάλυμμα της κεφαλής και του προσώπου που προφύλασσε από το κρύο και τις ήλιακές ακτίνες. Αυτή ήταν κατασκευασμένη από λεπτότατο ύφασμα και άντιστοιχούσε με το σημερινό βέλο. Την καλύτερα τη φορούσαν ως επί το πλεί-

στον ύψηλης περιώπης γυναίκες. 2) Ο «Κεκρόφαλος», δικτυωτό κάλυμμα του κεφαλιού, πλεγμένο από πολύτιμα νήματα. Φαίνεται δέ πως θά ήταν όμοιος ή παραλήπτος με τα πλεχτά σκουφάκια, που φορούνε τα κορίτσια σήμερα. Μόνον στο χρώμα θά διέφερε. Ήταν πολύχραιο και λαμπεροσές.

3) Η «Άμφοξ», ελαφρό διάδημα που συγκρατούσε την κόμη. 4) Η «Αναδόμη», δηλαδή μία κορδέλλα πλεχτή, που συγκρατούσε άρμονικά την κόμη, από τον αυχένα ως την κορυφή του κρανίου.

5) Το «Κορθέμενο», που το χρησιμοποιούσαν πολύ ή άρχαιες Ελληνίδες. Αυτό σκέπαζε το κεφάλι και άπλώνονταν εύφύτα από τον στους ώμους. Φαίνεται, δέ ότι σέ ανάγκη σκέπαζε και όλόκληρο το πρόσωπο.

Το δέ κορθέμενο της Ήρας, λέει ο Όμηρος, ήταν: «λευκόν κέλυθόν» δηλαδή άσπρο σαν τον ήλιο. Τα καλύμματα αυτά του κεφαλιού διατηρήθηκαν μέχρι του 5ου π.χ. αιώνας όποτε άλλαξε ή μόδα κ' έφορούντο άντ'αυτών:

1) Η «Σφενδόνη» που ήτανε μια πολύ πλατειά ταινία, περιβάλλουσα το κεφάλι και:

2) Η «Στλεγγίς» που ήταν κατασκευασμένη από λεπτό πολύτιμο μέταλλο. Αυτή την φορούσαν όχι μονάχα ή γυναίκες αλλά και οι έρσεις, που άπετέλλοντο για νά συμβουλευθούν τα μαντεία.

Κατά τους λαμπρούς έξέινους χρόνους της άκμης και της δόξης των Αθηνών, ή γυναίκα άρχισε να στενοχωριότα πιά μέσα στους πληθύνοντες τοίχους του γυναικωνίου γι' αυτό και ή ζωή της άρχισε να μεταβάλλεται οργαδίως. Η γυναίκα τότε αυτοσώθηκε να βελτίωση τη θέση της και ν' άπαλλάξη από πολλούς περιορισμούς που της επέβραλλαν οι άνδρες και ιδίως στην ένδημια. Τότε και νέες μόδες εισήχθησαν στην Άθήνα.

Τότε άρχισαν ή γυναίκες να τολήγουν να μυρομένα μαλλιά τους στην κορυφή του κεφαλιού τους και να τα στεφρώνουν με πολύτιμες κερφίτσες, που τις λέγανε «Τέτυγας».

Την έποχή αυτή έξηρησιμοποιήθη για πρώτη φορά από τους Έλληνες και τους Ρωμαίους ή περούκα, ή οποία ονομάζεται «Περίθετος κόμη». Αυτήν την έφορούσαν μάλλον οι άνδρες, παρά ή γυναίκες. Ο Λουκιανός έγραψε για τις Ελληνίδες της έποχής εκείνης, ότι δαπανούσαν όλοκληρο την περιουσία του συζύγου του, για τα έξοδα που άπαίτουσε ή κόμμωσής του.

Και ή βαφή των τριχών από την έποχή εκείνη εισήχθη και άμέσως άρχισε να χρησιμοποιείται πολύ περισσότερο από σήμερα.

— Την τρίχα πολλών ούσαν έπειρόντο βαφην άρανίξην», λέγει κάποιος ιστορικός.

Ο δέ Ιατρος Κρίτων κατά τα 100 π.χ. στο σύγγραμμά του, αναφέρει περί τα 22 είδη άρωμάτων και άρωματιών έλαίων, που εισήγοντο από την Ανατολή και την Ρώμη επί Τρωιανού.

Επίσης πολυάριθμα άρώματα αναφέρει ο Άριστοτέλης, ο όποιος ήταν κατά 370 χρόνια προγενέστερος από τον Κρίωνα.

Η Άθηναίς προτιμούσαν το μύρον των άμυγδαλών, το όποιον ο Διοσκουρίδης ονομάζει «άμυγδαλέον έλαϊον».—Αυτό για να το χρησιμοποιήσουν το άνακαίνιζαν με ροδέλαιον.

Η γυναίκες της Ρώμης έστενοχωρούντο και έδλιβοντο γιατί ή Ανατολή δέν παρήγαγε περισσότερο άρώματα για να έπαρκοιν να άλέφουν με αυτά όχι μόνον την κόμη τους, τα ένδημια τους και τας κλίνας τους, αλλά και τους τοίχους των δωματίων.

Επίσης άρχαίως καταγογγής εινε και το «ψιμύθειον» το όποιον ο Πλούταρχος «ψιμύθον» ονομάζει, με το όποιον έτριβαν ή φιλάρσες τα πρόσωπα τους, για να φαίνονται λευκά και τρυφερά.

Όστε οι σύγχρονοι που παρακονόινται για τα φρειασίδια κλπ. των γυναικών του, ως συγκρατηθούν όλιγοι και ως σκεφθούν ότι κάθε περίση και... χειρότερα. Ο Βιβλιοφάγος

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Η ΦΙΛΙΑ

Η Φιλία, ή πιο μυστική, άξίζει πολλές φορές την μεγαλύτερη εκτίμησι. για τούτο κάποτε - κάποτε πρέπει να προτιμάτε τον συνετό φίλο από τον πρόθυμο.

Addison

